

DE VACKRASTE SKORNA

- En gång mötte jag ett par skor, sa hon
- Ett par skor, frågade väninnan?
- Ja, svarade kvinnan. De stod i ett gathörn, lite som om de blivit kvar. Med händerna i fickorna.
- Jaså. Hur såg skorna ut?
- De var lite nötta, lite dammiga. Som om nån hade gått i dem väldigt länge och inte riktigt brydde sig om hur de såg ut längre. Som om vandringen var svår nog.
- Varför stod de i gathörnet, undrade väninnan?
- Därför att de inte visste vart de skulle ta vägen, berättade kvinnan. De hade gått åt många olika håll, runt de flesta kvarter, men det var som att de alltid kom tillbaka till samma gathörn. De stod liksom där och vägde. Ibland tog de ett steg framåt, men ångrade sig och backade tillbaka. Ofta trampade högerfoten över lite, som att kanske det hållet var det rätta, men nej, tillbaka igen.
- Stod de där, för sig själva?
- Ja, nickade hon dröjande. Det var ganska mörkt också där de stod, ett gathörn utan lyktstolpe. Det fanns ju andra, runtomkring, passerade på väg till sitt, i sitt. Ett "hej" här. Ett "vi ses" där. Nån som stannade till. Ibland hängde de där trötta skorna på ett tag, men sackade sen efter och blev liksom stående igen. Nedskvätta av bilar som körde förbi, de märkte ingenting, rusande motorer i sina liv. Så där stod skorna. Blöta. Kalla. Med händerna i fickorna och blicken flackande långt bort nånstans där den inte gick att nå.
- Tyckte du om de där skorna, undrade väninnan.
- Ja, hon suckade lite, det var så konstigt, jag tyckte mycket om de där skorna. Och ibland stappade de lite. De dansade liksom till, som om nån glad musik hade väckt dem. Och då skrattade jag. Jag slog ihop händerna och stappade med fast jag inte kunde och inte visste att det var det jag ville, det jag längtat efter. Men så måste musiken ha tystnat, för dansen stannade till och skorna stod där och liksom skrapade mot varandra lite tvehåget. Och då såg jag hur vackra de var. Att under det där trötta dammet fanns det ett mjukt fint skinn, jag såg det. De där knö-larna som skor får när man gått i dem väldigt länge skulle slätas ut om de bara fick vila ett tag. Komma in i värmen. Tina upp. Skosnören som lossades, och en plats i en hylla tillsammans med andra skor. En alldeles egen plats som alltid fanns. Och golvet var varmt och någon tände ljus och sa välkommen.
- Vem var det, vem var det som sa välkommen? Väninnan väntade på svar.
- Det var jag, sa hon. Jag sa, välkommen, jag har väntat hela mitt liv. Jag log och lossade försiktigt på skosnörena och tände fler ljus. Och jag var så glad att jag hade sett det där mjuka fina skinn som ingen annan hade upptäckt, som alla bara sprang förbi. Det var som om jag hittat en gömd skatt. Och jag ville ta hand om de där skorna. Varsamt ville jag ta dem i mina händer, tvätta dem med ljummet vatten, torka dem torra med en varm frottèhandduk och smörja in dem så att de blev alldeles mjuka och släta och blanka. Så som de var innan de börjat sin långa vandring.

- Och hur gick det, undrade väninnan, provade du skorna?
- Det behövdes inte. Jag visste ändå. De var tillräckligt stora, det såg jag ju, men jag förstod att några av de där knölarna skulle göra ont. De skulle nog göra förfärligt ont innan de mjuknat och skinnet slappnat av. Men det gjorde ingenting. Jag älskade de där skorna. Jag hade ingen aning om att det var just såna skor jag ville ha, att just de skulle få mig att skratta och göra glada piruetter och värma frottéhanddukar och tända ljus. Jag ville inget hellre än att de skulle stå där i min hylla, i min värme, och steppa lite emellanåt.

- Gjorde de det då? Väninnan frågade försiktigt.

- En liten stund. Nu och då. Emellanåt.

När man varit mycket kall måste man vänja sig vid värmen. Och även stearinljus kan lysa starkt när det varit mörkt länge. Skor måste torka långsamt när de varit väldigt blöta, annars spricker skinnet. Särskilt såna där mjuka fina skinn. Och steppa kan de bara göra, när de själva hör musiken.

- Kommer det alltid att vara så, undrade väninnan, kommer skorna bara att stå i din hylla ibland?

- Jag vet inte, suckade hon, jag vet verkligen inte. Men kanske, kanske om jag en dag råkar nynna den där musiken. Den där oemotståndliga för ett par trötta skor som förträngt sin längtan efter att blänka igen. Och steppa. Lite grand emellanåt.